

РЕШЕНИЕ

№ 5446

гр. София, 17.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 10.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Танка Цонева

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **10883** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от „Пирин Турс 2002“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Т. С., срещу Решение № 000030-11070/17.10.2024 г., с което е оставено без уважение искане с вх. № М-26-П-741/18.09.2024 г. за изплащане на лихва по възстановена и обявена за недължимо платена сума за държавна такса в размер на 20 314.73 лева.

В жалбата се релевират доводи, че решението е нищожно, постановено при липса на компетентност, както и незаконосъобразно, постановени при явно противоречие с материалния закон. Жалбоподателят поддържа тезата, че компетентен орган следва да е ТД на НАП, тъй като възстановяването на недължимо платени суми и лихвите върху тях се извършало от орган по приходите. Твърди още, че след като ЗХ не съдържа изрични правила за дължимостта на лихвите върху недължимо внесени суми, то няма пречка да се приложи ДОПК и по специално чл.129, ал.5 от ДОПК – посочените за възстановяване с влязъл сила съдебен акт суми се възстановяват заедно с дължимата лихва по ал.б.

В заключение на жалбата са изложени доводи, че жалбоподателят има право сам да прецени по какъв път ще реализира претендираното от него субективно право за произнасяне по лихвите – дали с допълване на решението по чл. 62, ал.1 от АПК или в самостоятелно искане в отделна административна процедура, както е в настоящия случай.

В съдебно заседание жалбоподателят – „Пирин Турс 2002“ ЕООД, редовно призован, се представлява от юрк. Б., който поддържа жалбата и моли решението на административния орган да бъде отменено.

Ответникът – Изпълнителен директор на Национална агенция за приходите, редовно призован, се представлява от юрк. Д. и юрк. К., които отправят искане жалбата да бъде отхвърлена, като неоснователна и недоказана. При такъв изход на правния спор претендират разноски за юрисконсултско възнаграждение. В писмени бележки, представени в съдебното заседание, излагат подробните си съображения за неоснователност на жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Решение № 000030-2633/29.03.2023 година на изпълнителния директор на НАП за ново произнасяне на основание чл. 173, ал. 2 от АПК по влязло в сила съдебно решение, е било уважено искане на „Пирин Турс 2002“ ЕООД с вх. № 26-П-428/04.07.2022 г. за възстановяване на сумата от 100 000 лева, представляваща недължимо платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ за обект с адрес [населено място], [улица], хотелски комплекс, „Я.“.

Между страните не се спори, че сумата е възстановена на 25.04.2023 г.

Във връзка с недължимо платената сума с Искане за прихващане и възстановяване жалбоподателят е сезирал Директора на Териториална дирекция – С. на Националната агенция за приходите с искане за възстановяване на сумата от 20 314,73 лева, представляваща лихва върху възстановената сума от 100 000 лева за периода 11.05.2021 – 25.04.2023 година, съгласно внесена държавна такса по чл. 30, ал.6 от ЗХ.

С обжалваното в настоящото съдебно производство Решение № 000030-11070/17.10.2024 г. Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите е отказал да възстанови сумата от 20 314.73 лева, представляваща лихва за периода 11.05.2021 г. – 25.04.2023 г., като за да постанови този резултат органът е приел, че направената презумпция за приложно поле на чл. 129, ал. 6 от ДОПК е неоснователна, тъй като при и по повод дейностите по надзор върху хазарта, изпълнителният директор на НАП действа в качеството на орган, упражняващ държавен надзор в областта на хазарта (чл. 16 ЗХ), а не в качеството на орган по приходите. Отделно от това органът е приел, че жалбоподателят не е подал молба за допълване диспозитива на решение № 000030-2633/29.03.2023 г. на ИД на НАП, като последното е влязло в сила.

Предвид така установената фактическа обстановка, съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е срещу изричен отказ на административен орган да издаде поискания от жалбоподателя акт, обективиран в оспореното решение, което го определя като индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК. С оглед неблагоприятното засягане на правната сфера на оспорващия е налице правен интерес от търсената съдебна защита, като правото на оспорване е упражнено в преклузивния 14-дневен срок по чл.149, ал.1 АПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, като съображенията за този извод на съда са следните:

По арг. на чл. 16, чл. 17, ал. 1, т. 1 и т. 16 от ЗХ, държавният надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарт дейности се осъществява от изпълнителния директор на

Националната агенция за приходите, като последният издава, отказва, прекратява и отнема лицензи за организиране на хазартни игри, като осъществява и други правомощия в областта на хазарта и свързаните с него дейности, предвидени в нормативен акт. В този смисъл, решението е издадено от компетентен орган, тъй като именно изпълнителният директор на НАП е компетентен да се произнася по въпроси касаещи лицензите за организиране на хазартни игри, в частност възстановяването на недължимо платена сума за държавна такса, ведно с лихвата. При издаването му е спазена установената форма за индивидуален административен акт по чл. 59 АПК, като са изложени фактическите и правни основания, въз основа на които административния орган е приел, защо не може да упражни исканото от дружеството правомощие.

В Закона за хазарта е уредена процедурата за възстановяване на таксите по чл. 30, ал. 3 и чл. 30, ал. 4 от ЗХ с препращане към реда за възстановяване по ДОПК, арг. чл. 92 от ЗХ (изм. ДВ, бр. 69 от 2020 година). Освен, че липсва препращане в ЗХ относно този вид държавна такса към ДОПК, за разлика от другите изрично посочени такси в чл.92 ЗХ, следва да се посочи, че държавната такса по чл.30, ал.6 ЗХ и съответно претендираната лихва върху нея, не попадат в обхвата на чл.128, ал.1 ДОПК относно вземанията, за които може да се иска прихващане или възстановяване по реда на ДОПК. Съгласно чл.128, ал.1, изр.1 ДОПК това са недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите. Държавната такса по чл.30, ал.6 ЗХ няма характер нито на данък, нито на осигурителна вноска, нито на глоба или имуществена санкция, нито на сума, за която специалния закон постановява възстановяване по реда на ДОПК. В този смисъл е Решение № 1241/12.02.2024 г., постановено по адм.дело № 10015/2024 г. по описа на ВАС, Пето отделение.

Тъй като редът на ДОПК за процесното искане от дружеството е неприложим, настоящият съдебен състав отчита като единствена възможна разпоредба, във връзка с която може да се претендират от страна на дружеството лихви за забава, тази на чл. 84 от ЗЗД. Законната лихва се явява имуществена вреда - обезщетение за забава от незаконосъобразен индивидуален административен акт, като производството следва да се развива по реда на ЗОДОВ. Този извод се подкрепя и от разясненията, дадени в Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК ВКС. В този смисъл процесният отказ на изпълнителния директор на НАП да възстанови лихвата за забава съответства на приложимите материалноправни норми, тъй като липсва норма в специалния приложим закон – Закона за хазарта, която да задължава ответника да издаде търсения от дружеството акт по реда на чл. 21 и сл. от АПК.

Ето защо, предвид липсата на отменителни основания по чл. 146 от АПК, оспореният административен акт следва да бъде потвърден като законосъобразен, а подадената срещу него жалба да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на правния спор, основателна е претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В негова полза следва да се присъди такова в размер на 150 (сто и петдесет) лева на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, предвид фактическата и правна

сложност на спора.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на „Пирин Турс 2002“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] срещу Решение № 000030-11070/17.10.2024 г., с което е оставено без уважение искане с вх. № М-26-П-741/18.09.2024 г. за изплащане на лихва по възстановена и обявена за недължимо платена сума за държавна такса в размер на 20 314.73 лева.

ОСЪЖДА „Пирин Турс 2002“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на НАП- С. сумата от 150 (сто и петдесет) лева, представляваща съдебни разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14 - дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: